

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

Ririro

Alice in Wonderland (7/12): een gek theekransje

Er stond een gedekte tafel in de schaduw van de bomen voor het huis, en de Maartse Haas en de Hoedenmaker zaten aan de thee. Een Zevenslaper zat tussen hen in, maar die leek in slaap te zijn gevallen. De tafel was lang, maar ze zaten allemaal op een hoek van de tafel. "Geen plaats! Geen plaats!" riepen ze uit zodra ze Alice zagen. "Er is plaats genoeg", zei ze, en ze ging in een grote leunstoel aan het ene uiteinde van de tafel zitten.

"Neem wat wijn", zei de Maartse Haas op vriendelijke toon.

Alice keek de tafel rond, maar er stond niets anders op dan thee. "Ik zie de wijn niet", zei ze.

"Die is er ook niet", zei de Maartse Haas.

"Dan was het niet beleefd van je om te zeggen dat ik wijn kon nemen", zei Alice.

"Het was niet beleefd van jou om te gaan zitten terwijl niemand je had gevraagd om te gaan zitten", zei de Maartse Haas.

"Ik wist niet dat het jouw tafel was", zei Alice, "het is gedekt voor meer dan drie."

"Jouw haar moet geknipt worden", zei de Hoedenmaker. Hij had Alice al een tijdje strak aangekeken en dit waren zijn eerste woorden.

"Jij zou moeten leren niet zo tegen een gast te praten", zei Alice; "het is erg onbeleefd."

De Hoedenmaker sperde zijn ogen wijd open; maar het enige wat hij zei was:

"Waarom is een raaf hetzelfde een bureau?"

"Kom, laten we nu wat plezier hebben", dacht Alice. "Ik denk trouwens dat ik dat wel kan raden", voegde ze er hardop aan

toe.

"Bedoel je dat je denkt dat je het antwoord weet?", vroeg de Maartse Haas.

"Ik wel", zei Alice.

"Dan moet je zeggen wat je bedoelt", vervolgde de Maartse Haas.

"Ja", zei Alice; "tenminste - ik meen tenminste wat ik zeg - dat is hetzelfde, weet je."

"Niet een beetje hetzelfde!" zei de Hoedenmaker.
"Wel, je kunt net zo goed zeggen: "Ik zie wat ik eet", is hetzelfde als "Ik eet wat ik zie!"

"Je kunt net zo goed zeggen", voegde de Maartse Haas eraan toe, dat "ik vind het leuk wat ik krijg", hetzelfde is als "ik krijg wat ik leuk vind."

"Je kunt net zo goed zeggen", voegde de Zevenslaper toe, die in zijn slaap leek te praten, dat "ik adem als ik slaap" hetzelfde is als "ik slaap als ik adem."

"Het is hetzelfde met jou," zei de Hoedenmaker.

Een tijdje zei niemand wat, terwijl Alice probeerde te denken aan alles wat ze wist over raven en bureaus, maar dat was niet veel.

De Hoedenmaker was de eerste die weer sprak.

"Welke dag van de maand is het?" zei hij, zich tot Alice wendend. Hij had zijn horloge in zijn hand, keek ernaar en schudde af en toe eraan terwijl hij het tegen zijn oor hield.

Alice dacht een tijdje na en zei: "De vierde."

"Twee dagen verkeerd!" zuchtte de Hoedenmaker.

"Ik zei toch dat boter niet bij dit horloge zou passen", voegde hij er met een frons aan toe terwijl hij naar de Maartse Haas keek.

"Het was de beste boter", zei de Maartse Haas.

"Ja, maar er moeten wat kruimels in zijn gekomen", gromde de Hoedenmaker. "Je had er niet met het broodmes in moeten gaan."

De Maartse Haas nam het horloge en bekeek het; doopte het toen in zijn kopje thee en keek er weer naar; maar het enige wat hij kon zeggen was: "Het was de beste boter, weet je."

"Oh, wat een grappig horloge!" zei Alice. "Het vertelt de dag van de maand en niet hoe laat het is!"

"Waarom zou het ook?" gromde de Hoedenmaker.

"Geeft jouw horloge aan welk jaar het is?"

"Natuurlijk niet", zei Alice, "maar dat is ook niet nodig, aangezien het zo lang hetzelfde jaar blijft."

"Dat is precies het geval met de mijne", zei de Hoedenmaker; maar Alice begreep hier het nut niet van.

"Ik weet niet precies wat je bedoelt", zei ze.

"De Zevenslaper is weer in slaap gevallen", zei de Hoedenmaker, en hij schonk wat hete thee op het puntje van zijn neus.

De Zevenslaper schudde zijn hoofd en zei met nog steeds gesloten ogen: "Natuurlijk, natuurlijk, precies wat ik zelf wilde zeggen."

"Heb je het raadsel al geraden?" vroeg de Hoedenmaker, zich tot Alice wendend.

"Nee, ik geef het op", zei ze. "Wat is het antwoord?"

"Ik weet het echt niet", zei de Hoedenmaker.

"Ik ook niet", zei de Maartse Haas.

Alice zuchtte. "Ik denk dat je de tijd beter kunt besteden dan hem te verspillen door raadsels te bedenken die geen antwoord hebben."

"Als je de tijd net zo goed kende als ik, zou je niet zeggen "verspil het". Dan zou je zeggen: "Hij is het."

"Ik weet niet wat je bedoelt", zei Alice.

"Natuurlijk niet!" zei de Hoedenmaker hoofdschuddend. "Ik durf te beweren dat je niet eens met de tijd hebt gesproken."

"Misschien niet", zei ze, "maar ik weet dat ik sneller moet zijn met de tijd als ik leer zingen."

"Oh! dat is het", zei de Hoedenmaker. "Hij kan niet tegen slaan. Als je nu op goede voet met hem bleef, zou hij alles doen wat je maar wilde met de klok. Zeg dat het negen uur was, gewoon tijd om naar school te gaan; je zou de tijd een hint moeten geven en de klok gaat rond! Half twee, tijd om te lunchen."

"Ik wou dat het zo was", zei de Maartse Haas tegen zichzelf.

"Dat zou geweldig zijn, dat weet ik zeker", zei Alice: "maar ik zou er geen honger naar moeten hebben, weet je."

"In het begin misschien niet, maar je kunt het zo lang als je wilt bij half twee houden", zei de Hoedenmaker.

"Is dat de manier waarop je het doet?" vroeg Alice.

De Hoedenmaker schudde zijn hoofd en zuchtte. "Ik niet", zei hij. "Tijd en ik vielen afgelopen maart uit. Het was tijdens het geweldige concert van de Koningin van de Harten en ik moest zingen over:

"Twinkel, twinkel, kleine vleermuis! Ik vraag me af waar jij mee bezig bent!"

"Ken je het liedje misschien?"

"Ik heb zoiets weleens gehoord", zei Alice.

"Het gaat verder, weet je", zei de Hoedenmaker:

"Boven de wereld vlieg je, Als een theeblad in de lucht, Twinkel, twinkel —"

Hierna schudde de Zevenslaper zich en zong in zijn slaap verder: "Twinkel, twinkel, twinkel, twinkel..." en ging zo lang door dat ze hem moesten knijpen om hem te laten stoppen.

"Nou, terwijl ik het eerste couplet zong", vervolgde de Hoedenmaker, "schreeuwde de koningin: Kijk eens hoe hij de tijd vermoordt! Weg met zijn kop! En sindsdien doet het horloge niets meer wat ik vraag! Het is nu altijd zes uur."

Er kwam opeens een heldere gedachte in Alice's hoofd. "Is dat de reden waarom hier zoveel theespullen staan?" vroeg ze.

"Ja, dat klopt", zei de Hoedenmaker met een zucht: "het is altijd theetijd en we hebben geen tijd om de dingen af te wassen."

"Dan blijf je maar rondlopen, denk ik", zei Alice.

"Precies", zei de Hoedenmaker; "naarmate de dingen opraken."

"Maar als je op de plek komt waar je begon, wat doe je dan?" durfde Alice, na enig aarzelen, te vragen.

"Ik ben dit beu", geewde de Maartse Haas. "Ik stem dat je ons nu een verhaal vertelt."

"Ik ben bang dat ik geen verhaal ken", zei Alice.

"Ik wil een schone beker", zei de Hoedenmaker.

Terwijl hij sprak, liep hij verder en de Zevenslaper nam zijn plaats in; de Maartse Haas nam de plaats van de Zevenslaper in en Alice, niet al te blij, nam de plaats in van de Maartse Haas. De Hoedenmaker was de enige die iets goeds uit de wisseling haalde. Alice was er veel slechter aan toe, aangezien de Maartse Haas de melkkan op zijn bord had laten vallen.

"Nu, wat betreft je verhaal", zei de Maartse Haas tegen Alice.

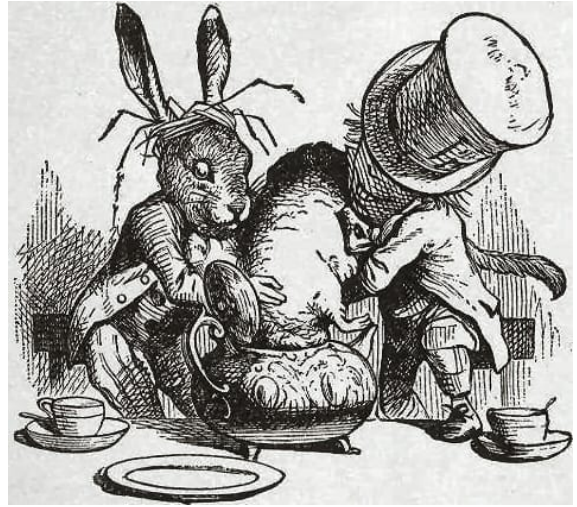
"Ik weet zeker dat ik geen verhaal weet," begon Alice, "ik - ik denk echt niet..."

"Dan moet je niet meer praten", zei de Hoedenmaker.

Dit was meer dan Alice kon verdragen; dus stond ze op en liep weg, en hoewel ze een of twee keer half achterom keek in de hoop dat ze haar zouden roepen, leken ze niet eens te merken dat ze weg

was. Het laatste wat ze zag was dat ze probeerden de arme Zevenslaper met zijn kop in de theepot te stoppen.

"Nou, daar ga ik niet meer heen", zei Alice terwijl ze zich een weg baande door het bos. "Het is het saaiste theekransje waar ik ooit in mijn hele leven ben geweest."

Terwijl Alice dit zei, zag ze opeens dat een van de bomen een deur had. "Dat is raar!" dacht ze. "Maar ik heb vandaag niets gezien dat niet vreemd was. Ik denk dat ik net zo goed meteen naar binnen kan gaan." En ze ging naar binnen. Weer bevond ze zich in een lange gang, dichtbij het kleine glazen kastje. Ze pakte het sleuteltje eruit en opende de deur die naar de tuin leidde. Daarna ging ze weer wat van de paddenstoel eten die ze nog bij zich had. Toen ze ongeveer 30 centimeter hoog was, ging ze door de deur en liep het gangetje door; toen bevond ze zich eindelijk in de mooie tuin, waar ze de heldere bloemen en de koele fonteinen had gezien.